

Přečti si pověst a vypracuj úkoly

Krok a jeho dcery

Praotec Čech vládl v nové zemi dlouho a dobře. Ale samosebou, jednoho dne se jeho čas naplnil a Čech zemřel. Jeho tělo spálili na hranici, oplakali, žal zapili medovinou. Truchlili, jak náleží, když zemře tak významný vládce. Ale každý žal odnese čas, a když se dotruchlilo, začali se lidé zamýšlet, kdo bude Čechovým nástupcem. Někdo musí držet lid zkrátka, aby nezvlčil. Někoho napadlo, že by se měli vydat do Kouřimi za Lechem, ten že by byl přirozeným nástupcem svého bratra. Poselstvo došlo do Kouřimi a sdělilo Lechovi smutnou novinu o skonu jeho bratra. A přednesli současně i prosbu, aby on, Lech, byl jejich novým vládcem. Lech se zachmuřil, bratrova smrt jej zarmoutila. Vzal si čas na rozmyšlenou, zatímco poselstvo nechal hodovat. Ani za mák se mu nechtělo přijmout nabídku poselstva od Řípu. Jeho bratr byl za svého života proslulý vladař – jakpak by ho mohl nahradit? Všichni by je srovnávali a třeba by to nevyšlo v Lechův prospěch. A kromě toho měl Lech politické ambice rozšířit svůj vliv na východ země – a tohle by mu jeho plány zkomplikovalo. Nakonec přišel na spásné řešení, a sice že doporučí místo sebe někoho jiného. Nechal poselstvo dohodovat a pak je svolal. „Přátelé,“ pravil, když získal opět jejich pozornost, „mám pro vás lepší volbu, než jsem já. Je to vynikající muž, dobrý vládce, znám jej osobně a mohu jej vřele doporučit.“ „A kdopak je ten úžasný muž?“ bylo zvědavě poselstvo. „Jmenuje se Krok a vládne mocnému rodu nedaleko vesnice Zbečno. Není to daleko od vaší země, od Řípu.“ Nu, co mělo poselstvo dělat? Poslechli radu zkušeného Lecha. Odebrali se do Zbečna a sdělili Krokovi radostnou zprávu, že si jej vybrali za svého vladaře. Krokovi nezbývalo než se ujmout vladařského stolce po praotci Čechovi. Vládl moudře a spravedlivě, vládl dlouhá léta. Dovedl také svůj rod na nové místo, k Vltavě, kde na skále kázal vystavět hrad. Ten pak nazvali Vyšehrad, podle toho, že stál na vysoké skále. Ale i Krokův čas se jednoho dne naplnil a vladykové všech rodů se sešli, aby zvolili nástupce moudrého Kroka. Nebylo to snadné. Krok neměl syna, který by se po něm ujal vlády, jak bylo obvyklé. Měl tři dcery – Kazi, Tetu a Libuši. Byly to všechno dívky vzdělané, chodily do školy v Budči, to je u dnešního Kladna, vládce národa si to mohl dovolit, to se rozumí. A tak začali vladykové, každý podle svých sympatií, navrhopvat, která z nich by se mohla stát novou kněžnou českého národa. Vladyka Sudivoj navrhoval, ať je kněžnou Kazi, nejstarší Krokova dcera. „Víš, jak namíchat byliny a koření, masti na bolest, uzdravuje nemocné,“ argumentoval snaživě. „Tak ať dělá ranhojiče,“ smál se vladyka Radslav. „To raději ta mladší, Teta, ne? Je zbožná, umí udobřit rozhněvaná božstva, ví, jak jim přinášet oběti.“ Začali se hádat, dohadovat, přesvědčovat, a když byli v nejlepším a málem se začali prát, vyrušila je nejmladší Krokova dcera, Libuše. V ruce měla nějaké plány, které před ně rozložila. „Promiňte, že vás ruším v důležitých věcech, milí vladykové, já přemýšlela o tom, co udělat nejlepšího pro náš národ. A tady ta krajina kolem je jako stvořená pro velké a krásné město. Táhle, když dojdete na místo, kde se potok Brusnice vlévá do Vltavy, tam začněte budovat město. Tady jsou plány. Jeden člověk tam už začal stavět dům, dneska začal tesat práh domu. Stojíme na prahu nové

